Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 17 (577) ☆ miercuri 27 feb. 1957 ☆ 4 pag. 15 bani

* Gimnastica
PRIMUL PAS SPRE MAIESTRIA SPORTIVA *

DIN TOAMNĂ PINĂ-N PRIMĂVARĂ

Treburile gazetărești m-au dus în comuna Hirlău și acum un an... Tot pentru probleme sportive pare-mi-se. Dar cîtă deosebire! Pe atunci lucrurile mergeau prost, iar activitatea sportivă... s-o fi căutat cu lumînarea. Mai zilele trecute am văzut însă ce se poate face într-un singur an, cînd există un colectiv de conducere bun și mai ales cu tragere de inimă. Vreau să vă prezint, într-un cuvînt, cîteva momente din viața cercului sportiv de aci.

★

E toamnă. În curtea școlii cîțiva pionieri amenajează o groapă de sărituri, o pistă de alergare, pe scurt, un teren de sport. Nu mult după aceasta pe noul teren începură să se audă obișnuitele comenzi :

— Exercițiul patru... Unu... Doi... Așa ! Bine...

Numărul celor care se pregătesc să obțină insigna FGMA crește mereu. Sfîrșitul, dacă vreți să-l știți, e într-adevăr grăitor : pînă astăzi au obținut insigna și brevetul FGMA aproape 60 de pionieri.

★

A venit și iarna. În curtea școlii nu se mai poate juca nici volei, nu se mai pot face nici sărituri în înălțime. Au rămas însă dealurile acoperite de zăpadă din împrejurimi. Așa că, bine echipați, „înarmați" cu schiuri și săniuțe, pionierii au pornit să concureze la proba de schi a spartachiadei de iarnă a tineretului. Și aici, ca și mai sus, am să las tot cifrele să vorbească. La spartachiadă au participat 150 de pionieri. Pentru comuna lor, asta e un adevărat succes.

★

Ca să se ajungă la asemenea rezultate, a trebuit, firește, multă muncă... Și cele mai folositoare au fost orele de educație fizică din școală. Aci au învățat pionierii exercițiile de gimnastică, au învățat cum să se antreneze și pentru celelalte discipline sportive. Acum, în școală, se desfășoară și concursurile de gimnastică individuală și pe clase. Și aci există un rezultat, deși nu cifric : copii puternici și rezistenți.

Geta COSTIN

DE VORBĂ CU TOV. IONESCU MIHAI

Tovarășul Ionescu Mihai este șeful serviciului pentru educație fizică și sport din Ministerul Invățămîntului. Ne-am adresat dumnealui în dorința de a afla cîteva amănunte în legătură cu ordinul 49, din 17 ianuarie, al Ministrului Invățămîntului, privitor la cultură fizică și sport.

— V-am ruga, tovarășe Ionescu, să ne spuneți cîte ceva privitor la acest ordin.

— Depinde ce vă interesează.

— De pildă, am dori să lămuriți ce aduce nou acest ordin pentru sport în școli.

— In primul rînd, după cum ați putut remarca și dumneavoastră citind ordinul, Ministerul Invățămîntului va acorda o și mai mare importanță sportului decît pînă acum.

— Firește... Dar am vrea...

— O clipă... Asta reiese din măsurile indicate în ordin. De pildă, nota la educație fizică se ia în seamă la promovarea elevului. Lucru care n-a fost pînă acum. Apoi, consiliile pedagogice și secțiile de învățămînt vor discuta periodic, în mod special, despre activitatea sportivă și, firește, vor căuta s-o îmbunătățească cît mai mult.

— Despre unele măsuri deosebite ne-ați putea vorbi ?

— Deocamdată, în afară de măsurile generale, adică înmulțirea și îmbunătățirea bazelor sportive din școli, crearea mai multor săli de gimnastică etc., se experimentează acum pregătirea sportivă a copiilor din clasele I-a—IV-a, de către profesori cu pregătire superioară (absolvenți ai Institutului de Cultură Fizică și Sport). Aceasta va duce la un bun schimb de experiență și la perfecționarea învățătorilor, care, în mod normal, predau sportul la clasele mici. Experiența se face acum în cîte două școli din fiecare regiune.

— In încheiere, am vrea să vă întrebăm dacă pionierii pot contribui cu ceva la îmbunătățirea activității sportive.

— Desigur... mai ales la construirea de mici baze sportive prin muncă voluntară. Apoi prin însăși participarea lor în număr cît mai mare la spartachiade, competiții sportive pentru pionieri și școlari, în fine, prin activitatea lor la cercurile sportive din școli.

A. WEISS

Dragă redacție

La noi în școală activitatea cercului de educație fizică este din ce în ce mai bună.

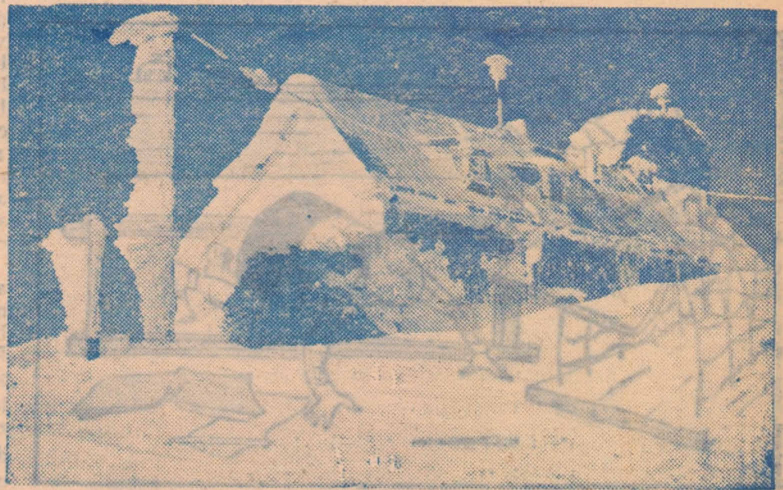
Odată cu primele zile senine, tovarășa profesoară Grasu ne-a dat plasa și mingea de volei. Primul meci a început chiar în ora de educație fizică. Au jucat băieții cu fetele. Meciul s-a terminat prin înfrîngerea fetelor (1-0 pentru băieți).

In recreația mare au jucat băieții din clasa a VI-a cu cei din a VII-a. Meciul l-am cîștigat noi, cei din a VI-a.

In curînd vom începe antrenamentele la fotbal. Din echipa de fotbal a școlii fac parte : Răducu Tudor, Păunescu Valeriu, Banu M. Ion, Răducu Marin, Ruse D. Alexandru, Cirlogeanu Stancu, Ungureanu Anghel, Mihăilă Alexandru, Mitran Anghel, Tănase Niculaie, Negraș Dumitru.

Vă salutăm pionierește,

Valeriu PAUNESCU
Alexandru MIHAILA
Școala de 7 ani comuna Cervenia, raionul Zimnicea reg. București.

FRUMOASĂ EȘTI PATRIA MEA

Vă prezentăm cea mai înaltă stațiune meteorologică din țara noastră, situată pe vîrful „Omul" (2513 m.) în masivul Bucegi.

PIONIERII ITALIEI

Sînt peste 200 de ani de atunci. Poporul italian gemea, fără speranță, sub jugul austriac. Și iată că, într-o zi însorită, pe străzile Genovei, vechea cetate maritimă, un copil dădu semnalul revoltei. Il chema Balilla și n-avea decît 16 ani. Văzînd un ofițer austriac care-și plimba țanțos ingîmfarea, copilul ridică o piatră și-l lovi cu sete. Ca prin farmec genovezii își amintiră de gloria străbună și puseră mîna pe arme. Deși revolta a fost înfrîntă, cotropitorii n-au mai avut de atunci nici o zi de odihnă.

In anul 1848, văpaia revoluției franceze ajunsese în nordul Italiei. La Milano, elevii unui liceu au fost aceia care au ridicat primele baricade. Tot ei au fost dibaci agenți de legătură și se pricepeau ca nimeni alții să aducă, printre liniile dușmane, munițiile.

Dar curajul copiilor italieni s-a dovedit mai aprig în zilele memorabile ale luptei pentru înlăturarea dictaturii fasciste a lui Mussolini și pentru alungarea hitleriștilor. In focul acestei lupte pe viață și pe moarte, în anii 1945-46, copiii din diferite provincii italiene s-au unit din proprie inițiativă în grupuri organizate. Așa s-a călit „Uniunea pionierilor italieni".

Strîns legați de năzuințele poporului muncitor ale cărui mlădițe sînt, pionierii italieni nu lipsesc ori de cîte ori părinții lor își cer dreptul la o viață mai bună. A rămas neuitată isprava copiilor din orașul primei răscoale — Genova. Cu prilejul unei demonstrații pentru mărirea salariilor, muncitorii au fost atacați cu sălbăticie de poliție. Neînfricați, copiii s-au urcat pe vehiculele blindate și au astupat cu hainele ambrazurile prin care erau aruncate bombele lacrimogene Eroismul lui Matrosov le era pildă vie!

„Uniunea pionierilor italieni" desfășoară de asemenea o intensă acțiune de îndrumare a școlarilor, foarte necesară într-o țară în care, din cauza cheltuielilor militare, două milioane de copii nu merg la școală, iar alți un milion trebuie să muncească din greu ca să-și poată plăti taxele.

„Uniunea pionierilor italieni" numără astăzi peste 150.000 de membri și este împărțită în „Reparti" (detașamente), „Patuglie" (grupe), și cercuri. Din cauza piedicilor puse de guvern, nu există palate sau case pionierești. Nu există nici localuri în care copiii să poată ține consfătuiri sau să-și petreacă timpul liber. De obicei, manifestările au loc sub cer deschis. Nu este îngăduit portul cravatei decît în cadrul adunărilor.

In ciuda acestor opreliști, pionierii italieni se străduiesc să devină cetățeni folositori patriei lor, să întărească legăturile cu copiii din lumea întreagă.

M. ROȘU

RADIO GLOB

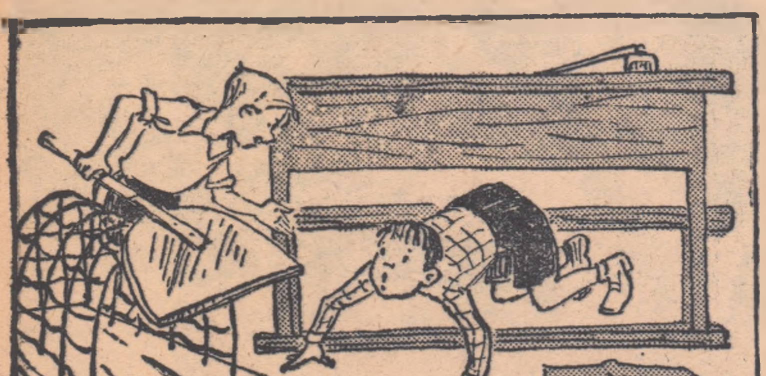
● *Anul trecut, inovatorii din patria noastră au prezentat 60.654 de inovații, din care au fost aplicate 34.063. Ele au adus țării o economie de peste jumătate de miliard lei. Munca inovatorilor a fost recompensată cu premii în valoare de aproape 28 milioane lei.*

● *Mii de tineri din Germania Occidentală refuză să slujească în armată. Ca să scape de încorporare, ei trec cu miile în Republica Democrată Germană, unde găsesc imediat de lucru.*

● *Americanii se mîndresc cu modul lor de viață, pe care vor să-l impună cu sila și altor popoare. Cum arată acest „mod de viață" ne-o spune Biroul federal de investigații: „In anul 1956, în Statele Unite au fost comise 2.600.000 de crime grave, adică 7094 pe zi". Inseamnă că simplele răniri și atacuri (în care nu a fost ucis măcar un om!) nici nu sînt luate în considerație.*

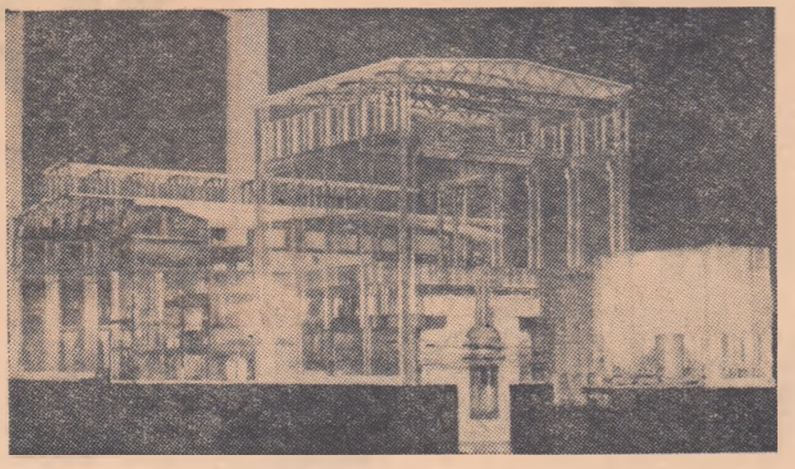
● *In aproape toate țările capitaliste se scumpesc mărfurile, iar viața devine tot mai grea pentru oamenii muncii. In Anglia s-au scumpit chiriile, pîinea, laptele destinat copiilor și taxele la cantinele școlare. In Franța, Italia și Germania de Vest au fost sporite prețurile la aproape toate articolele de consum. In Statele Unite au fost urcate tarifele la călătoriile cu avioanele și vapoarele.*

Te-am prins!

Neamțu Ion, din clasa a IV-a — Școala de 7 ani nr. 4, Bacău — printre alte năzdrăvănii, are și obiceiul de a umbla în patru labe pe sub bănci...

...In urma acestui fapt, colegii lui i-au pregătit o... locuință corespunzătoare.

Macheta înfățișată în fotografia de alături poate nu vă redă imaginea a ceva grandios, uluitor. Și totuși ce muncă titanică și genială, cîte cercetări neostenite au întreprins oamenii de știință sovietici spre a ajunge la realizarea ei! Macheta reprezintă centrala atomoelectrică cu o putere de 200.000 KW care va fi construită în U.R.S.S., în cursul celui de al VI-lea cincinal. Uriașa energie nucleară, îmblînzită de om, trebuie să slujească fericirii omului!

★ ★ ★

REPORTAJ DIN LUMEA ATOMILOR

A fost o dată ca niciodată... In preajma satelor acelea de munte, mașini curioase se învîrteau fără odihnă. Adesea făgăduieli înșelătoare făceau să joace acele instrumentelor ici-colo, aidoma urechilor unor copoi încercați care adulmecă vînatul. In amurg însă, geologii, cercetătorii bogățiilor pămîntului treceau obosiți și triști pe ulițele bătute și răzbătute. Nu găsiseră zăcămîntul căutat...

Deodată, într-o seară, în plin sat, acele aparatelor se zbătură cu disperare, iar beculețele se aprinseră: uraniul Radiațiile misterioase aveau neapărat un izvor apropiat. Șoferul opri mașina, întoarse: nimic. Iarăși înapoi, iar semnalul: „întoarce", „înapoi", „întoarce", „înapoi"...

In mirarea lumii strînse pe la porți, străinii merseră glonț la o poartă:

— Bade, te rugăm, spune-ne, ai adus dumneata azi, acum, ceva pămînt, sau poate, pietriș pentru casă, de la munte?

— Nu, nimic.

— Atunci matale, vecine?

— Nu, fusei la pădure... și tu, copile, treci înăuntru. Vezi doar că vorbesc cu cineva.

Puștiul strigat nu pleacă însă Indrăzneț, se apropie de zăplaz și din buzunarul pantalonilor rupți scoase ceva — parcă un licurici.

— Să vezi că piatra mea v-o fi plăcînd, nene E lucitoare cum nu se mai știe De cînd ne dăm drumul de pe costișă, niciodată n-am mai găsit sub nădragi, jos, în pîrîu, una ca ea...

Așa mi-a povestit un tovarăș că s-ar fi descoperit primul zăcămînt de uraniu al țării noastre Poate așa e, poate-i doar poveste... Dar eu, care n-am mai fost de mult prin acele locuri, întotdeauna mă gîndesc la ele visîndu-l pe puiul de muntean (azi poate miner harnic) lîngă firul pîrîului natal. Bucuros trebuie să fie de folosul descoperirii sale, de așezările ieșite acolo ca din pămînt, de magazinele moderne, de numeroasele școli, de căluții de munte resemnați în fața iuțelii automobilelor.

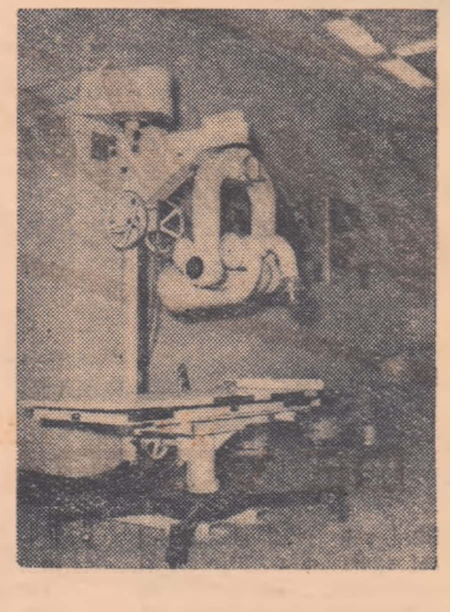
N-o fi oare dornic băiatul cu piatra cea lucitoare să urmărească drumul comorii sale? Nu de mult, în toată țara a răsunat vestea ridicării unor noi și puternice așezăminte, în care, din bucățelele de uraniu, scînteia fermecată, aleasă cu nemaivăzute ciururi, va aduce mai mare lumină în știință și mai bună sănătate omului. M-ar bucura să-l ajut, povestind, spre știința lui și a voastră, despre ultima mea călătorie.

Parcă cu bună știință, drumul autobuzului ne servește în puține minute, ca la școală, o lecție de istorie a izvoarelor de energie. Pe marginea șoselei, o roată de apă, din aceea de udat grădinile, înaltă de cîtiva metri, putrezește rezemată de un copac noduros. Gonește prin fața ochilor o locomotivă cu aburi Dă onorul un mîndru stîlp de înaltă tensiune. Și doar după aceea, departe, în zare, apar construcțiile agregatelor atomice. Reactorul de 2.000 kw și ciclotronul de 12,5 — 25 megaelectroni volți se dezvăluie luminii.

De pe fațada de cărămidă roșie a clădirii reactorului, se dau jos schelele, oferind ochilor imaginea unei construcții moderne, în două etaje, cu trăsături inspirate din tradițiile noastre populare.

Scările largi ne poftesc înăuntru. Să intrăm.

Sala centrală nu are înfățișarea misterioasă pe care o promit, pentru uzinele atomice, povestirile științifico-fantastice, ci mai curînd seamănă cu o centrală electrică în plin montaj. In mijloc, ca postamentul unui monument, se ridică învelișul din beton al reactorului atomic. Zidurile de cetate vor închide veșnic razele sale invizibile, dar pătrunzătoare.

Aparat Gut-Co-20 (20 gr. echivalent radium) pentru tratamentul tumorilor canceroase superficiale. Unul din avantajele aparatului este capul în formă de trompă care permite iradierea în locuri greu accesibile (gît, subțiori, maxilare).

Sub picioarele noastre se cască găuri întunecate. A fost greu să se găsească, pentru construcție, un teren atît de bogat în apă necesară răcirii agregatului. Acum țevi uriașe așteaptă să-și facă datoria.

Dintr-o altă sală (cameră de comandă), unde panourilor aproape montate le mai lipsesc doar ultimele instrumente, am „pus în mișcare reactorul". Dacă maneta pe care am întors-o ar fi fost legată de barele cu material absorbant, desigur că le-ar fi ridicat din reactor ca pe niște lingurițe dintr-un pahar de ceai. Simțindu-se liberi, neutronii din nucleele atomilor de uraniu ar fi început să alerge ca niște spiriduși, înfierbîntînd în scurtă vreme reactorul, ca pe un samovar.

Totul în instalația aceasta este făcut cu cea mai mare grijă pentru ocrotirea omului. Din loc în loc, uși metalice, ca ale unui tezaur, așteaptă să fie montate. Un coș de fabrică, pe care nu va ieși niciodată fum, străjuiește construcția asigurînd o aerisire perfectă. Dușurile se instalează cu aceeași grijă ca și aparatajul atomic. Intr-o sală specială, se unesc sute de fire semnalînd electric prezența razelor dăunătoare în orice colț al clădirii.

Imi amintesc de filmul „Pulberea argintie", cînd, dintr-o trusă specială, însoțitorul meu îmi oferă un instrument de forma și mărimea unui creion rezervor. Mi-l prind în piept cu mîndrie, ca pe o insignă; iată-mă și pe mine atomist, ocrotit de radiațiile periculoase, cu un semnalizator special. Nu se aprinde, însă, ca în film, vreo licărire fosforescentă. „Pulberea argintie" deocamdată lipsește.

In locul acesteia se găsește însă din belșug doar pulbere cenușie, de mortar.

Zidari, sudori, monteri, electricieni, se agită într-un ritm „atomic". Mulți dintre ei, ca montorul utemist Eugen Oswad, sînt foarte tineri. Acum cîțiva ani erau de vîrsta voastră. Cu ajutorul tehnicienilor noștri și al specialiștilor sovietici cu experiență, toți o scot însă bine la capăt

Intre timp, personalul științific nu așteaptă, ci întîmpină terminarea lucrărilor reactorului și ciclotronului atomic. Desigur că îi invidiați pe tinerii cercetători: ei s-au specializat în Uniunea Sovietică, au vizitat acolo centrala atomo-electrică, universitatea „Lomonosov", iar acum lucrează—ca tovarășii Toția Horațiu și Nachmann Manfred de pildă — la lucrări neobișnuite, cum e studiul spectrelor de neutroni.

— Nu-i invidiați — v-aș răspunde. Nu-i invidiați, ci învățați, căci cine vrea să fie atomist peste cîțiva ani acela trebuie să fie mai întîi un sîrguincios matematician, chimist, fizician.

Lucrările de montaj la reactor și ciclotron continuă. Pe lîngă condițiile pe care le vor oferi pentru pregătirea primelor cadre destinate viitoarelor centrale atomico-electrice, pe lîngă folosul de studiu științific, noile instalații vor fi și o importantă sursă de izotopi radioactivi. „Grăuntele prețios" va semnala țițeiul ascuns în pămînt, va dezvălui misterul hrănirii plantelor, va găsi cele mai fine fisuri (crăpături) în metale.

Aș vrea să vă povestesc, în încheiere, o mică întîmplare. Mergînd spre centrul de cercetări atomice, am observat în autobuz două cercetătoare: stăteau și vorbeau în șoaptă: „Cine știe — mi-am zis — ce secrete pot avea asemenea oameni"

Am apropiat urechea — deși nu-i frumos — și am auzit:... „Niște cornulețe cu mere, delicioase!"

Vremea cînd enegia nucleară va deveni ceva obișnuit în viață, vremea cînd toți oamenii, cînd fiii și nepoții băiețașului care a găsit piatra strălucitoare pe costișă vor merge spre uzinele atomice discutînd despre cornulețe cu mere — ce ziceți, nu va fi minunat să o trăim?

Filip CERBU

MĂRTURII DESPRE

1907

Fiece rînd din documentele şi mărturiile despre furtuna lui 1907 e un act cumplit de acuzare împotriva cîrmuirii de atunci, un strigăt de crîncenă suferinţă şi mînie Împilaţii de odinioară, cîţi mai trăiesc, şi care s-au ridicat atunci cu coasa împotriva asupririi au ochii înceţoşaţi cînd îşi recheamă amintirile...

Şi mărturiile se adună, se adună, alcătuind o carte uriaşă, o carte scumpă, de măreţie şi durere, care va dăinui peste veacuri Din cartea aceasta nesfîrşită am spicuit azi o frîntură. S-au trecut întîmplările ei într-un sat pe nume Toporu, din fostul judeţ Vlaşca (azi regiunea Bucureşti, raionul Drăgăneşti) şi au fost însăilate pe hîrtie din spusele bătrînilor.

...Era început de martie. Zvonul răzmeriţei venise aici dinspre Teleorman Oprelişti şi legi s-au năruit ca un zăgaz putred. Sărăcimea satului s-a ridicat şi a dat foc conacului Eforie, unde era arendaş un oarecare Stavrescu Alt ciocoi, Fane P[illegible]escu, a trimis pe furiş veste la G[illegible]giu să vină armată. Şi armata a venit. Căpitanul şi-a rînduit trupa în spatele conacului şi a dat ordin să se tragă. Şase răsculaţi au căzut sfîrtecaţi, în ţărînă. Apoi căpitanul a adunat toţi bărbaţii din sat şi i-a ţinut în genunchi, în faţa primăriei, o noapte întreagă. După el a venit în anchetă alt ofiţer, Crupenschi, din Regimentul 5 Roşiori. A bătut vreo 30 de oameni cu trăgătorile de la şei, pînă i-a lăsat în nesimţire. Unuia dintre răzvrătiţi, Ion Burcioiu, notarul satului i-a tăiat urechile drept răzbunare. Sub privegherea jandarmilor, boierii şi arendaşii s-au dedat la cele mai sălbatice fărădelegi împotriva celor ce se răsculaseră. Fără deosebire, bărbaţi, femei, copii, sătenii au fost apoi trimişi la judecată, la închisoare, la ocnă.

Iată ce povesteşte săteanul Ilie Nedea, care, pe vremea răscoalei, avea abia 15 ani şi care la sosirea armatei fugise împreună cu alţii în pădure :

„Cînd ne-a răzbit foamea, am venit în sat. M-a prins un consilier de la primărie Mihai Filip. Trecea călare ; mi-a aruncat un ştreang de gît. M-a dus la primărie şi m-a bătut. Făcea ancheta un maior de la Regimentul 10 Roşiori. Pe ziua de 12 martie ne-a arestat Ne-a dus la Giurgiu ; 8 inşi legaţi cot la cot. Ne-a bătut un maior cu cravaşa. Apoi ne-au luat iar la bătaie, soldaţii. Unul ne ţinea de cap, altul de picioare şi doi ostaşi ne băteau cu centura. După ce ne-au bătut la regiment pe toţi, ne-au depus la arestul preventiv din Giurgiu Am stat şapte zile la spital, doctorul Procopiu m-a pansat, aveam coapsa stîngă numai răni de la bătăile cu catarama centurii. Se cunoaşte semnul şi acuma".

Da, semnele lui Ilie Nedea şi ale atîtor altora au rămas pe trupurile şi în sufletele lor Şi vor rămîne mereu în sufletul generaţiilor noi, care nu vor îngădui nicicînd să se mai întoarcă ce-a fost.

Un grup de ţărani din regiunea Iaşi care au participat la răscoala din 1907

O MICĂ COOPERATIVA

Mai ai de mers de la Hîrşova puţin drum; cît o aruncătură de băţ, cum se zice pe aci — şi ajungi în comuna Ciobanu. Aşezată pe malul Dunării, comuna e împrejmuită de bălţi bogate în păpuriş De aceea oamenii sînt printre altele, şi vechi meşteşugari în prelucrarea papurei şi răchitei

Comuna Ciobanu are şi o şcoală de 7 ani, despre care am auzit că are pionieri buni, şi mai puţin buni, ca

orice şcoală. Dar nu pentru asta m-am abătut pe la Ciobanu, ci pentru că voiam să aflu de ce merge vorba prin tot raionul despre copiii din satul ăsta că sînt „meşteri mari?"... Şi, în cele din urmă, am aflat.

★

Iată-ne la cercul de mîini îndemînatice. Mulţi pionieri şi şcolari au venit de acasă cu cîte un vraf de papură. Aşteaptă să se aşeze războaiele şi, pînă atunci, se pregătesc de lucru. Taie papura şi răsucesc fire din ea.

Un război de împletit rogojini şi altul pentru împletit ştergătoare sînt aduse din magazie şi montate în clasă. Apoi, fiecare începe lucrul... Şi ce anume se lucrează aci? De toate. Iată, de pildă o sticlă îmbrăcată în papură, frumos colorată — aşa ca să-ţi fie drag să bei apă din ea în excursie. Creatorii ei sînt pricepuţii Hermeneanu Dumitru şi Cartoş Marin din clasa a V-a.

Sau, mai încolo, un coş, ştergătoare, rogojini împletite, că nici nu zici că-s din păpuriş de baltă.. „Secţia" asta e a „maiştrilor" Părăcescu Ion din clasa a V-a, Chercea Nicolae şi Holban Ion din clasa a VII-a şi Mihalache Vasile din clasa a IV-a.

Meşteri, meşteri, dar mai au de învăţat destule lucruri de la cei mari, mai iscusiţi ca ei.

Intr-o zi, neştiind rostul alcătuirii unei împletituri, au invitat la cercul lor pe tovarăşul Marin Suru, de la cooperativa din comună, care se ocupă tocmai de asemenea împletituri.

Acesta bucuros, le-a arătat multe din tehnica împletiturilor. Văzînd dragostea şi priceperea copiilor, le-a făcut şi o propunere · Obiectele cele mai frumoase lucrate în cerc să fie valorificate prin cooperativă

Propunerea nu era de loc rea Primeau în schimb caiete, rechizite şi alte lucruri de care are nevoie orice şcolar.

Pionierii s-au hotărît repede.

Din ziua aceea, membrii cercului sînt şi mai harnici şi se străduiesc să dea „marfă de calitate", cum au auzit de la

părinţii lor că i se cere unui lucrător din cooperativă.

Iar cercul de mîini îndemînatice a devenit astfel o mică cooperativă de meşteşugari în care „meşteri" sînt pionierii.

Ştefan ALECU
corespondentul „Scînteii pionierului" pentru reg Constanţa

Un 2 transformat

Ciudate mai sînt şi doiurile acestea! E des-t[illegible]ă nu-ţi faci temele sa[illegible] să nu-ţi înveţi lecţiile, că te-ai şi învîrtit de un 2. Şi-apoi ar mai fi cum ar mai fi, dacă profesorul nu l-ar trece şi în carneţel. Vezi, aici e buba. Cum o să te prezinţi în faţa mamei şi a tatălui, cînd ştii că pe carneţelul tău a apărut un 2? Ce să răspunzi părinţilor cînd te vor întreba: „Ce-i cu nota asta, băiete?" Pleci capul, ruşinat, şi simţi cum ţi se aprind obrajii, iar urechile-ţi sînt roşii şi ard ca o plăcintă scoasă din cuptor. Tocmai la lucrul acesta se gîndea şi Vintilă Alexandru, tîrîndu-şi picioarele agale spre casa surorii sale, la care locuia. Era singurul 2 pe care-l primise el. Şi cînd te gîndeşti că pentru doiul acesta numai şi numai el era vinovat, pentru că întîrziase prea mult la joacă şi-şi neglijase lecţiile. Dar acum ce să facă? Cum să se întîlnească cu mama? Ce să-i spună tatei cînd o veni să-l vadă? Îşi aduse aminte de ce-i spusese el la plecare :

— Ai grijă, Sandule... o să te duci la soră-ta la Ştefăneşti şi-o să înveţi la şcoală acolo. Numai ţine minte...

Aici Sandu şi-a reamintit că tatăl lui a făcut o pauză şi l-a privit cu nişte ochi blînzi, dar plini de înţeles. Apoi, a adăugat în aşa fel ca să nu audă mama :

— Să nu-ţi faci tatăl de ruşine, Sandule Fii elev disciplinat şi învaţă cu sîrguinţă, că doar... pentru asta te dau acolo.

Şi Sandu a plecat hotărît să-şi respecte îndatoririle sale de şcolar şi mai ales să respecte sfatul pe care i-l dăduse tatăl său. Dar acum, totul fusese dat peste cap De cum intră în casă, Sandu lăsă servieta şi începu să gîndească şi să cumpănească Peste cîteva zile tata trebuia să vină la el Scoase carnetul din servietă şi-l privi cu ciudă Apoi îl deschise şi dădu cu ochii de doiul cu pricina. Rămase cu capul sprijinit în palmă şi cu gîndurile împărţite. Deodată însă faţa i se lumină şi-şi aplecă şi mai mult capul asupra carnetului.

— Dacă i-aş mai trage o linie doiului acesta, se gîndi el, n-aş scoate un patru minunat? Să încercăm! A ieşit bine, făcu Sandu după ce-l transformase pe doi în patru. Cine-ar mai putea spune că ăsta e un doi?

Sandu se bucură mult de ideea năstruşnică ce-i venise aşa, dintr-odată. Într-adevăr, s-ar fi putut ca tatăl său să nu observe înşelăciunea. De fapt, Sandu nu-l înşelase niciodată. De data aceasta însă găsise că falsificarea notei e cel mai potrivit lucru. Cu asta scăpa de orice neplăcere. Liniştit, se apucă să-şi înveţe lecţiile.

...La vreo două zile, Sandu fu ascultat din nou la matematică şi se prezentă destul de bine.

— Vezi, Vintilă, dacă înveţi, dai şi răspunsuri bune. Acum o să-ţi dau o notă bună. O meriţi. Dă-mi şi carnetul să ţi-o trec şi acolo, că doiul acela n-o să-ţi facă deloc cinste cînd o să-l vadă părinţii tăi.

Sandu se ridică sfios şi vru să spună că n-are carnetul la el, dar nu putu să mintă. Se apropie de catedră şi întinse, cu mîna tremurîndă, carnetul.

— Dar bine, băiete, unde-i nota pe care ţi-am pus-o data trecută? întrebă profesorul dînd peste doiul transformat în patru şi pricepînd fapta necinstită a lui Sandu.

— Tovarăşe profesor, spuse Sandu abia deschizîndu-şi gura. Ştiţi, am vrut să-l mint pe tata, mi-era ruşine să-i arăt doiul... dar vă promit că n-o să se mai întîmple niciodată.

Cum s-a simţit Sandu în faţa profesorului şi a colegilor săi în momentul acela cred că nu mai e nevoie să vă spun eu. Cu toate că Vintilă Alexandru din clasa a V-a B, Şcoala de 7 ani din comuna Ştefăneşti, regiunea Piteşti, a făcut o faptă urîtă, profesorul l-a iertat. E de mirare? După mine nu. Sandu era un elev bun. Iar clipa lui de rătăcire şi-a răscumpărat-o mărturisind cinstit.

Gh. NEGREA

Timpul trece ca vîntul şi ziua mult aşteptată se apropie. Dacă vrei să-i faci mamei, sau profesoarei o surpriză frumoasă, trebuie să te pregăteşti din timp! Iat-o pe Maria Neagoie, din comuna Viştea de Jos — Făgăraş, cosînd ultimele modele la o frumoasă ie pe care o va dărui, de 8 Martie, mamei.

...Şi, după cum vedeţi în cealaltă fotografie, Marioara nu e singura care pregăteşte cadouri pentru 8 Martie.

8 Martie

Nicuță Tănase

Acțiunea P. 1500

(Continuare din nr. trecut).

— Acțiunea aceasta se va numi P. 1500.

— De ce P. 1500? Ce înseamnă P. 1500?

— Adică pentru rezolvarea acestei probleme avem nevoie de 1500 lei. Acțiunea pentru 1500 de lei. Cam atît valorează rufăria. Se uită iar pe listă. Deci sînt doi proprietari...

— Cum doi proprietari?

— Mama ta a luat rufe să spele de la... Victor... Ce scrie aici?

Cunosc scrisul mamei. Citesc eu amîndouă numele.

— Madam Voiculescu și madam Șerban. Chiru notează numele pe hîrtia lui.

— Le cunoști adresa?

— Nu.

„Pană de șoim" roade creionul și se plimbă prin casă cu o mînă la spate.

— Care va să zică, nu le cunoaștem adresele. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să descoperim adresele acestor individe.

— Voiculești sînt mulți. Șerbani de asemenea.

— Așa e, sînt mulți. Și în camera asta sînt capete destule și nici unul nu face doi bani. V-a dat statul cap degeaba. Il țineți

de pomană pe umeri și o să prindă igrasie dacă nu judecați cu el.

— Ce să judecăm?

— Ce i-o mai trece prin cap? ne mirăm noi.

Chiru mai face cîțiva pași prin cameră cu amîndouă miinile la spate și cu privirile în dușumea. Face pe grozavul.

— Ce te gîndești atîta? E simplu: mergem la spital, la mama lui Victor, și o întrebăm pe ea de adrese.

— Bravo, Rădulescule și ziceam de el că-i prost. Simplu ca oul lui Columb, se bucură Chiru.. dar eu vreau să găsesc ceva mai complicat.

— Să mergem la spital, la mama? O să bănuiască.

— Așa e, o să bănuiască.

— Sigur că o să bănuiască.

— Am găsit, formidabil de deștept sînt. O să se ducă la spital numai Condruț.

— Și?

— Ai să te duci și ai să spui mamei tale că o vecină de a voastră a călcat rufele și că ar trebui duse.

— Asta e o idee grozavă, zice Rădulescu, a mea a fost.

— Ai avut și tu o idee, se supără Chiru. Și la urma urmei dacă nu completam eu ideea, nu făcea nici doi bani.

Și dacă aflăm adresele, ce o să facem cu ele? Mama tot o să trebuiască să plătească rufele. Cu ce? De unde bani? Il întreb pe Chiru:

— Spune-mi, Chirule, pentru ce ai nevoie de adrese?

— Dacă am pus mîna pe adrese, acțiunea P. 1500 este rezolvată pe jumătate.

Oprinescu își duce mîna la cap. Se scarpină ca un om care a dat de un mare necaz.

Eu privesc în gol. Caut să pricep cum poate fi rezolvată acțiunea P. 1500 dacă aflăm adresele. Nu înțeleg nimic.

— Iar faci pe misteriosul, încearcă Dinu.

— Poate că sîntem noi prea proști și nu înțelegem, se vaită Rădulescu.

Chiru clipește de cîteva ori și ne face semn cu capul să-l urmăm. Mergem pe locul viran din colț, de la Făgetului. Ne așezăm pe ruinele unei case dărîmate de bombardamentul din 4 aprilie. Chiru se urcă mai sus, să fie la înălțime.

— Dacă nu punem la socoteală pe Oprinescu, pot să spun că proști nu sînteți, dar n-aveți fantezie creatoare, nu sînteți destul de inteligenți. Dar să lăsăm moartă chestia asta. Uite ce idee mi-a venit.

— E tot genială, îl ironizează Oprinescu.

— Lasă, mă, să spună.

— Dacă facem rost de adresele astea, putem să ne ducem la păgubași și să le ducem rufele.

— Rufele arse?

— Rufele arse? Cumpărăm altele noi.

— Cu ce?

— Cu bani.

— De unde bani?

— Trebuie să facem rost.

— Cum?

— Nu m-am gîndit, dar rost de bani trebuie să facem.

— Ce idee! Hai la noi să mîncăm nimic, cam așa vine asta. I-a venit lui „Pană de șoim" ideea că trebuie să plătească. Asta o știm cu toții.

Nu-i mai aud cum se ceartă. Imi vine să plîng. Cît timp va trebui să muncească mama ca să poată plăti rufele? Pe urmă poate fi dusă și la miliție, s-o închidă. Ah, doamne... Mi-aduc aminte, în primul rînd, cînd a dat cu ochii de mine. mama de rufe m-a întrebat. Pe urmă îmi vin în cap țigănușii cu ghemotoacele de bani, lunganul care-mi spunea că-mi dă zece lei pe două bilete...

— Ce-ai rămas așa, Victore?

— Mă gîndesc.

— La ce?

Le povestesc și lor de micii lustragii, de omul cu biletele de la cinematograf.

— Hai să ne facem lustragii, să facem rost de bani, propune Oprinescu.

— Uite-l ce prostii vorbește, sare Chiru. Crezi că lustragiu poate să fie oricine? Asta-i o meserie. Iți trebuie cutie, creme, fel de fel de perii, plușuri... Cînd vă spun eu că Oprinescu ăsta are plumb în cap, nu mă credeți.

— Bine că ai tu creier, se supără Oprinescu... Atunci hai să vindem bilete.

— Ideea asta nu-i așa rea, reflectează Chiru.

— Dar cu ce luăm biletele? Cu ce bani?

— Am văzut la tine pe masă 100 de lei, ai cui sînt? se interesează Chiru.

— Ai mei, pentru mîncare.

— Formidabil, cumpărăm cu ea bilete.

— Dar el ce mănîncă? se bagă în vorbă Oprinescu.

— Iar judeci cu plumbul. O să mănînce la noi, la fiecare dintre noi. Ce, asta e o problemă, ce să mănînce?

Oprinescu recunoaște că a spus o prostie. Privește în pămînt și dă din cap.

— Nu trebuie să pierdem nici o clipă. Ce-i azi? Sîmbătă. Trebuie să căutăm un cinematograf cu un film bun și ne postăm din timp la casă. Astăzi pentru două spectacole, mîine începem cu matineurile. Așa că, Victore, dă o goană pînă acasă și vino cu suta.

Fug acasă. Intru. Iau suta și dau să fug. Vine înspre mine bondocul. Imi întinde un pachet:

— Na, mă, cînd te duci mîine la mă-ta să-i dai asta.

Iau pachetul din mînă, îi mulțumesc și-l pun pe masă. Il desfac și mă uit: un borcan cu șerbet, trei lămîi, mere, o pîine albă și o cutie cu rahat. Nu știu de ce, mă podidește iar plînsul. Mă șterg la ochi și alerg. Chiru se certa din nou cu Oprinescu. Spusese ăsta iar o prostie.

— Ai adus suta?

— Da.

— Hai, dar trebuie s-o schimbăm.

Am schimbat suta și în mai puțin de o jumătate de ceas am ajuns. Sîntem în fața cinematografului Gheorghe Doja. Vrem să ne postăm la coadă. Un om scund, bătrîn, cu părul alb, dar cu sprîncenele negre, vine spre noi cu un ciocan în mînă și cu un afiș. Ne dă la o parte și chiar deasupra capetelor noastre prinde în ținte afișul. Ne aruncăm ochii pe el. Citesc: „Scrisoare deschisă publicului spectator". Citesc mai jos: „dați pe mîna miliției pe speculanții de bilete..." Am înghețat. Chiru se uită la mine, s-a schimbat la față și el. Iese din rînd și ne face semn și nouă să ne ducem după el. Plecăm unul cîte unul, ca să nu se bage de seamă.

Parcă ne-a luat dumnezeu graiul la toți. Ne uităm unii la alții și nu zicem nimic.

— Speculanții, spune într-un tîrziu Chiru. Era să devenim speculanți. Trebuie să facem rost de bani prin muncă cinstită.

Imi dau toți banii înapoi. Pornim spre casă Căutăm altă soluție.

Am stat pînă seara tîrziu pe maidanul de lîngă brutărie. Cum să facem rost de bani? Mama să nu afle că rufele sînt arse. Ne-am dat întîlnire pentru a doua zi dimineața la ora nouă. Chiru m-a rugat să nu mai fiu îngrijorat. M-a asigurat că totul se va sfîrși cu bine. Doamne, ce bine ar fi.

— Băieți, mîine dimineață la ora nouă pe terenul de fotbal „Steaua"... Și tu, Victore, culcă-te liniștit. „Pană de șoim" în noaptea asta va găsi posibilitatea să ducă la îndeplinire acțiunea P. 1500. Cu bine, băieți.

Un golan ne dă planul peste cap și dăm de ghinioane la fiecare pas. Dar, ca în fiecare carte, totul se va sfîrși cu bine

E nouă și jumătate. „Pană de șoim" nu mai vine. Ce o fi cu el? Sîntem toți prezenți. A venit și echipa de pitici a colectivului „Steaua". Bat mingea. Noi ne uităm la ei.

— Chiru s-o fi gîndit toată noaptea și nu se mai poate trezi acum.

— Poate că s-a dus cu mama lui în piață?

Dinu îmi spune că s-a gîndit și el azi noapte. Dar eu am dormit vreun pic azi noapte? N-am închis ochii de loc. Tata ne-ar salva, ne-ar scoate din încurcătura asta. Imi venea să mă scol și să mă duc la el în miezul nopții să-i spun. M-am gîndit că nu e bine. Din cauza lui s-au întîmplat toate astea. Tată! Tată, de ce-ai făcut lucrul ăsta...

— Ce ar fi dacă totuși am spune mamei tale adevărul?

— Nu, nu pot să-i spun. S-ar îmbolnăvi mai rău.

Fotbaliștilor li s-a dezumflat mingea. Au venit și ei pe tușă lîngă noi. Sînt copii de seama noastră. Prieteni de-ai lui Dinu, Oprinescu...

— „Pană de șoim" al vostru unde e? întreabă unul cu pantalonii rupți în fund. cu nasul mic, cu privirea poncișe și cu pistrui pe toată fața.

— Trebuie să vină și el — îi răspunde Rădulescu.

— Puneți ceva la cale, vreo aventură?

— Aha, răspunde Oprinescu.

Golanul cu pantalonii rupți e mai mare ca noi toți. Are pe el un tricou albastru decolorat, cu mîneci și cu șiret la git. Și tricoul e ciuruit. Pe dedesubt, sub tricou, are o cămașă cărămizie, cu gulerul mototolit. Aflu că-l cheamă Vîrlan, dar că i se zice „mînă lungă".

— Asta cine-i, arată spre mine. Cine ești, mă?

— Un coleg de-al nostru, răspunde pentru mine Dinu.

— E și el în tribul vostru?

— Da.

Dinspre șosea se aude semnalul. Apare Chiru. Vine într-un suflet. Sare peste un tub de ciment știrbit la gură și aleargă spre noi.

(Va urma)

IN ATENȚIA CIȘTIGATORILOR LA CONCURSUL „CINE ȘTIE MAI MULT?"

Se aduce la cunoștința cîștigatorilor la concursul „Cine știe mai mult?" că premiile au fost expediate la adresele indicate de ei.

PREMIUL I. — Un aparat foto „Optior" și o minge de volei sau fotbal s-au trimis cîștigătorilor:

Ceruș Despina — Rîmnicu Sărat; Chiș Ileana — Orașul Stalin; Carpați Veronica — com. Săvîrșin raionul Lipova reg. Timișoara; Kepp Kurt — Rupea, regiunea Stalin.

PREMIUL II. — Un aparat foto „Optior" sau o minge de fotbal cîștigătorilor:

Gory Jules — București; Grădinaru Nicolaie—București; Jitaru Mircea — București; Kassargian — București, Piranian Andrei — București; Purdel Mioara — Rîmnicu Sărat, Teodorescu Petre — București; Weisz Gavril — Arad; Malek Sigmund — Rădăuți; Marinescu Bogdan — București; Spandonide Constanța — București.

PREMIUL III. — O minge de fotbal sau volei, cîștigătorilor: Avrămuț Horia — Constanța; Coroamă Elena — com. Ceahlău; Grigore Felicia — București; Cogălniceanu Emanuela — București; Lămătie Cornel comuna Begrești, raionul Piatra Neamț; Livezeanu Șerban — București; Marinescu Costel — com. Orlea, raionul Corabia; Popescu Mihai — Bacău; Prioteasa Petre — com. Vișina Veche, raionul Corabia; Cuticiu Lucia — com. Măgești, Alejd — Oradea; Silaghi Rodica — Arad; Toporaș Ada — Vatra Dornei; Tomescu Bogdan — București.

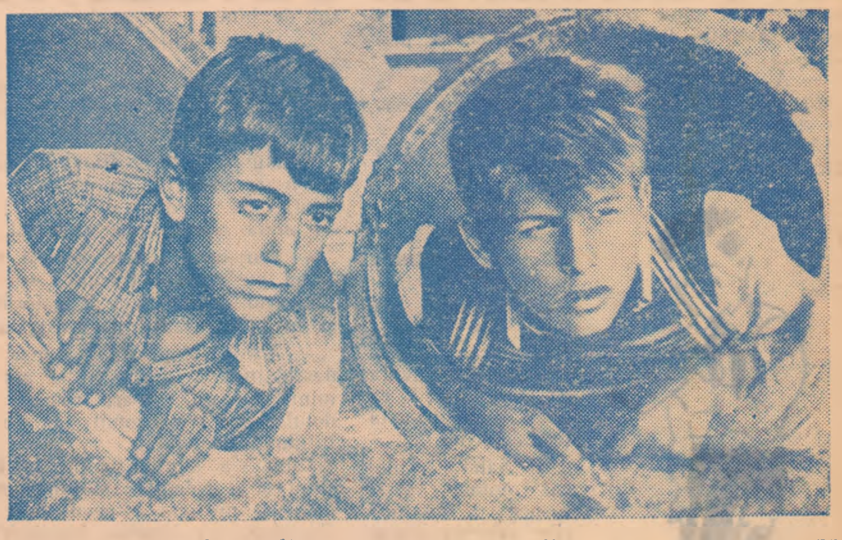
MENȚIUNI. — Un abonament pe un an la „Scînteia pionierului", cîștigătorilor:

Cernev Gheorghe — Buzău; Constantin Maria — com. Corbii Ciungi, raionul Titu; Cuvinan Stela— com. Ghioroc, raionul Lipova; Ionică Maria — comuna Dridu-Urziceni; Iluță Aurelia — Rîmnicu Sărat; Iurașcu Iulin — Valea Lungă, com. Vinderei, Galați; Josan Corina — comuna Teiuș, regiunea Stalin; Marinescu Gabriela com. Cîndești-Deal, regiunea Pitești; Micu Victor— com. Dedulești, Rîmnicu Sărat; Mincu Mihai —Focșani; Mitran Maria — satul Cordea, raionul Tulcea; Nistor Elena — București; Pătrașcu Tudor — Ploești Petru Lăbăduș — comuna Sîntimbru raionul Alba Iulia; Spornic Ana — Rupea; Tudor Maria — Brăila; Turcu Elena — Orașul Stalin; Ungureanu Mihai — com. Dumbrăvița, raionul Pașcani; Vartan Rodica — București; Videanu M. — Giurgiu; Vlădescu Geta — Rm. Sărat.

Pionieri și școlari

Societatea de Științe Matematice și Fizice din R.P.R., răspunzînd numeroaselor cereri și pentru a veni în ajutorul pionierilor și elevilor participanți la „Olimpiada Tinerilor Matematicieni și Fizicieni", a hotărît prelungirea termenului de predare a lucrărilor de la 25 februarie, la 5 martie.

Pe ecranele cinematografelor

Această fotografie înfățișează o palpitantă scenă din filmul „Ora H" care va rula curînd pe ecranele cinematografelor. Filmul a fost creat de către un colectiv de tineri absolvenți ai Institutului de cinematografie. Scenariul a fost scris pe baza povestirii „Muzicuța cu schimbător" de Nicuță Tănase, pe care ați citit-o în paginile gazetei noastre.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii" Tel. 7.60.10, 7.61.00 Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".